

Frunză verde de albastru

Și-am zis verde de albastru,
mă doare un cal măiastru,
și-am zis pară de un măr,
minciună de adevăr,
și-am zis pasăre de pește,
descleștare de ce crește,
și secundă-am zis de oră,
curcubeu de auroră,
am zis os de un schelet,
am zis hoț de om întreg,
și privire-am zis de ochi
și că-i boală ce-i deochi.
Frunză verde de albastru,
mă doare un cal măiastru,
că am zis doar un cuvânt
despre întregul pământ,
și de bine-am zis de morți
și de șase-am zis la sorți,
și am zis unu de doi
și zăpadă de noroi,
și am vrut să fac cu gura
focul ce-l făcea arsura
că n-am fost trezit, că dorm
pe un cal cu șa de domn,
alergând pe-un câmp de noapte,
de la unu pân la șapte -
de la șapte pân la zece
mi-a căzut o viață rece,
de la frunză pân la umbră
mi-a căzut o viață dublă
ca pământul și cu lună,
noaptea când stau împreună.
Și-am zis verde de albastru,
mă doare un cal măiastru,
pe care mă țin călare
cu capul la cingătoare,
cu călcâiul la spinare
și cu ochiul în potcoave,
și cu inima-n silabe
de mă duc mări, mă duc
ca toamna frunza de nuc,
ori ca iarna frunza albă
de la floarea de zăpadă...

Frunză verde de albastru,
mă doare un cal măiastru,
potcovit pe lună plină
cu miros de la sulcină,
înhamat pe soare plin
tot cu miros de pelin,
și ținut de gât cu mine
tot în dragoste de tine,
că mi-a fost crescut pe umăr
de din doi în doi un număr,
tot din trei în trei o iarbă
și din patru-n patru-o salbă,
și din cinci în cinci un pom,
și din șase-n șase-un om.
Frunză verde de albastru,
mă doare un cal măiastru,
văd în față mov și verde,
culoarea care mă perde,
corcov văd cu veselie,
culoarea ce nu se știe,
mai aud și-un sunet sus
care nu a fost adus
în timpan de oameni vii,
în a fi și a nu fi,
când îmi cade umbră lungă
pe sub ochii grei cu pungă.
Și-am zis aripă de pene
ca să zbor cu ea prin vreme,
și-am zis măr ca să zic sâmburi,
și-am zis pom ca să zic scânduri,
și-am zis nord ca să zic suduri
și dulceață ca să sudui,
și-am zis inimă la piatră
și cântec la tot ce latră,
și potcoavă
la octavă,
și uscată la jilavă,
tot le-am potrivit pe dos
pe un fluieraș de os,
din osul de la picior
care-mi cântă cu fior,
și din osul de la mână
fluierând o săptămână,
din osul de la arcadă
recea lumii acoladă
peste două oase mari
unde stau ochii polari.
Și-am cântat din coasta mea
din vertebra ca o stea,
de-a-ncălecare pe-o șa,
pe o șa de cal măiastru,
foaie verde de albastru.

Feuille verte au coeur bleu

J'ai dit vert au lieu de bleu
sous l'emprise du cheval dieu
transformé la poire en pomme
le mensonge en vérité
nommé oiseau le poisson
délivrance ce qui croît
nommé secondes les heures
dit arc-en-ciel pour aurore
j'ai dit os pour un squelette
voleur pour un homme honnête
baptisé regard les yeux
maladie le mauvais oeil
Feuille verte au coeur bleu
j'ai mal à mon cheval dieu
d'avoir dit un mot, un seul
sur ce vaste univers
d'avoir dit du bien des morts
d'avoir dit six pour les sorts
d'avoir dit un pour deux
d'avoir dit neige pour l'sol boueux
d'avoir voulu sortir d'ma bouche
le feu que provoque la torche
d'avoir somméillé, d'avoir dormi
sur un cheval à selle d'seigneur
courant sur un champ de nuit
de une heure et jusqu'à sept -
de sept heures et jusqu'à dix
une vie froide m'envahit
des feuilles hautes et jusqu'à l'ombre
me tombe dessus une vie double
double comme terre et lune
la nuit quand elles sont ensemble
J'ai dit vert au lieu de bleu
j'ai mal à mon cheval dieu,
sur lequel je me tiens droit
tête pendue au ceinturon
et les talons sur mon dos
l'oeuil ferré dans les sabots
et le coeur dans les syllabes
je m'en vais si loin, si loin

comme l'automne feuille de noyer
ou venue des fleurs de neige
comme la blanche feuille l'hiver
Feuille verte au coeur bleu
j'ai mal à mon cheval dieu
ferré une nuit de pleine lune
sentant l'herbe de trigonelle
harnaché sous l'soleil rond
aux senteurs d'armoise encore
et dont j'serre fort le cou
toi me remplissant d'amour
car grandit sur mon épaule
là de deux en deux un nombre
et de trois en trois une herbe
et de quatre en quatre une tiare
et de cinq en cinq un arbre
et de six en six un homme
Feuille verte au coeur bleu
j'ai mal à mon cheval dieu
j'vois devant du mauve du vert
une couleur qui me perd
vois plein d'joie ombres variées
de couleur que nul connaît
entends aussi un son là haut
non apporté dans l'tympan
par la voix d'hommes vivants
suis ici et suis là-bas
quand l'ombre redoutée s'allonge
sous mes yeux bouffis et lourds
Et j'ai nommé aile les plumes
pour traverser avec maintes lunes
et j'ai dit pomme pour dire pépins
et j'ai dit arbre pour dire pieux
et j'ai dit nord pour dire sud
et douceur pour donner dîme
et j'ai nommé coeur la pierre
et chanson tout aboiement
et dit fer à cheval
pour octave
et branche sèche pour brindille
j'ai tout mis sans dessus dessous
sur une flûte en os taillé
taillée dans l'os de mon pied
et qui frémit en jouant
taillée dans l'os de ma main
qui siffle sept jours durant
taillé dans l'os de mon front
ceinture de ce monde froid
au-dessus des os puissants
qui abritent les pôles des yeux
De ma côte j'ai chanté
d'une vertèbre étoilée
file chanson, je filerai
sur la selle du cheval dieu
feuille verte au coeur bleu